

ROZSUDEK

Vrchní soud v Praze rozhodl dne 4.6.2007 v právní věci žalobce: IBICO GmbH proti žalovaným: 1/ MOBILITY s.r.o. a 2/ CZ.NIC, o převod doménového jména a zaplacení 50.000,- Kč, k odvolání prvního žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. července 2006 ve znění opravného usnesení ze dne 24. listopadu 2006, takto:

1. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje, ve výroku II. mění tak, že žaloba o zaplacení 50.000,- Kč se zamítá.
2. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobou (ve znění zpřesnění, učiněného při ústním jednání dne 19.7.2006) domáhal se žalobce v této věci vydání rozsudku, jímž by byla prvnímu žalovanému uložena povinnost převést doménové jméno ibico.cz na žalobce a druhému žalovanému povinnost zaregistrovat žalobce jako držitele doménového jména ibico.cz do 3 dnů od doručení žádosti prvního žalovaného o převod uvedené domény, a dále prvnímu žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 50.000,- Kč. K odůvodnění uplatněných nároků, jež tvrdil jako nároky z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže a práv vlastníka ochranných známek, žalobce uvedl, že je obchodní společností, zabývající se především výrobou kancelářské techniky (zejména pro zpracování dokumentů), je vlastníkem dvou mezinárodních kombinovaných ochranných známek chránících označení ibico, jež se staly na českém trhu známými a jsou s výrobky žalobce spojovány. První žalovaný si dne 2.2.2001 prostřednictvím druhého žalovaného registroval doménové jméno ibicocz pro provozování internetového obchodu s kancelářskou technikou na zpracování dokumentů, tímto zasáhl dle žalobce do jeho práv z uvedených ochranných známek. Přes výzvu žalobce z října 2003 a další korespondenci první žalovaný doménové jméno mu nepřevédl, zastavil sice provozování webových stránek v doméně, avšak její převod podmínil zaplacením úplaty 20.000 EUR. Uvedené jednání prvního žalovaného má žalobce dále za jednání nekalé soutěže, zejména pak skutkových podstat vyvolání nebezpečí záměny a parazitování na pověsti.

První žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27.1.2005 navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že neporušil žádná práva žalobce. Poukázal na právní úpravu ochranných známek a nekalé soutěže, z nichž nelze dovodit právo žalobcem uplatňované na převod doménového jména. K vyhovění takovému nároku tak schází jakýkoli právní podklad a pokud platí ústavní princip, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích, pak žalobě, která není navíc ani důkazně doložena, vyhovět nelze.

Druhý žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12.6.2005 popsal své postavení jako registrátora domén v rámci národní domény .cz a principy, jež jsou spojeny s procesem registrace doménových jmen, s tím, že pokud bude shledána důvodnost žaloby proti prvnímu žalovanému, rozhodnutí se podřídí a změny v registraci provede.

Soud prvního stupně shora uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl a výrokem I. uložil prvnímu žalovanému povinnost převést doménové jméno ibico.cz na žalobce do 5 dnů od právní moci rozsudku a druhému žalovanému povinnost zaregistrovat žalobce jako držitele doménového jména ibico.cz v rejstříku domén pod doménou nejvyššího stupně .cz, a to do 3 dnů od doručení žádosti prvního žalovaného o převod domény druhého stupně ibico, zaregistrované pod doménou nejvyššího stupně .cz, výrokem II. uložil prvnímu žalovanému povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 50.000,- Kč do 3 dnů od právní moci rozhodnutí. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl ve výrocích III. a IV. tak, že uložil

prvnímu žalovanému zaplatit žalobci na jejich náhradu 27.853,80 Kč a ve vztahu žalobce a druhého žalovaného rozhodl, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů. V odůvodnění rozsudku popsal zprvu tvrzení žaloby a stanoviska žalovaných, dále pak uvedl svá zjištění učiněná z provedených důkazů, jež dále skutkově a právně hodnotí. Soud vzal za prokázaná tvrzení žalobce o jeho předmětu podnikání a ochranných známkách, jichž je vlastníkem, jež jsou platné i pro území ČR, o obsahu korespondence účastníků včetně prvním žalovaným uváděné částky podmiňující převod doménového jména, zjistil dále, že první žalovaný podniká v činnosti koupě a prodej zboží, rovněž v oblasti kancelářské techniky, dále ve zprostředkovatelské činnosti v oblasti obchodu a služeb a v poskytování software. Zjistil, že první žalovaný má pro sebe registrovanou doménu ibicocz od 2.2.2001, z kopie webové stránky prvního žalovaného v doméně mobility.cz ze dne 24.11.2004 pak zjistil, že obsahuje odkaz na e-obchod na adrese www.ibico.cz, kde je nabízena technika pro zpracování dokumentů. K tvrzení prvního žalovaného o třetí osobě, již by právo k doméně náleželo více než žalobci, soud zjistil, že je v obchodním rejstříku zapsána společnost IBICO, s.r.o., IČ 63667355, k jeho obraně proti nároku na zaplacení zadostiučinění a tvrzení o neexistenci žalobcovy újmy soud zjistil, že doména ibico.cz není od 1.12.2003 užívána. Z uvedených zjištění soud dospěl k závěru, že tím, že si první žalovaný registroval u druhého žalovaného pro sebe doménové jméno ibico.cz, zasáhl do práv žalobce k ochranným známkám podle § 8 odst. 2 písm. bl zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, neboť - jak dovodil podniká-li první žalovaný v oboru kancelářské techniky a tuto nabízí v jím provozovaném e-obchodu, vyvolává asociaci u zákazníka tím, že každý potencionální zájemce o služby nebo nákup kancelářské techniky IBICO se automaticky obrátí prostřednictvím adresy www.ibico.cz na prezentovaný e-obchod a až následně zjistí, že je zde nabízena kancelářská technika, nikoli však pod označením IBICO. Podle soudu již samotná registrace domény ibico.cz pak představuje nedovolený zásah do práv žalobce z ochranných známek. Žalobci proto náleží nároky dle odstavce 4 uvedeného ustanovení zákona, mj. na uložení zákazu žalovanému pokračovat v závadném jednání a na uložení povinnosti odstranit následky porušení práva, zahrnující i povinnost doménu převést. Vedle toho je - jak soud dále rozvedl - žaloba důvodná i z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže, neboť předmětným svým jednáním žalovaný jednal v rozporu s § 44 odst. 1 obchodního zákoníku a je jím naplněna i skutková podstata § 47 a § 48 obchodního zákoníku. Zde vyšel z toho, že soutěžitel, který využije neoprávněně jakýkoli předmět práva průmyslového vlastnictví jiného soutěžitele (a tedy i označení chráněné ochrannou známkou), jedná v rozporu s dobrými mravy soutěže k újmě druhého soutěžitele. Právem se tedy žalobce domáhal nároků i podle § 53 obchodního zákoníku, za přiměřené vzniklé újmy (spočívající v znemožnění užívání domény včetně délky jeho trvání) a spekulativnosti registrace doménového jména považoval soud i požadované zadostiučinění zaplacením 50.000,- Kč prvním žalovaným. Žalobě proto v celém rozsahu soud vyhověl a v závěru rozsudku ještě odůvodnil výroky o nákladech řízení.

První žalovaný napadl svým odvoláním rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu jeho výroků I. - III. s tím, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Soud nesprávně dovodil zásah do práv žalobce z ochranných, známek, ač je zřejmé, že tato práva se vztahují jen k okruhu zboží a služeb, pro něž jsou známky zapsány. Žalobce však neprokázal, že by na stránkách ibico.cz byly prvním žalovaným nabízeny výrobky, pro něž je označení chráněno, odkaz z obsahu webové stránky s datem 24.11.2004 je zmatečný vzhledem ke zjištění, že doména není provozována od 1.12.2003. Dále pak setrval na svém názoru, že zde není žádný zákonný podklad k uložení povinnosti doménu převést, jak uváděl již ve vyjádření, namítl, že soud nesprávně - přestože žalobce se podnikání na tuzemském

trhu sám přímo neúčastní - dovodil vztah hospodářské soutěže a jednání nekalé soutěže prvního žalovaného k žalobci, a dále vytkl soudu prvního stupně jako nesprávný závěr o vzniku nehmotné újmy žalobce a oprávněnosti požadavku na poskytnutí zadostiučinění. Navrhl závěrem, aby odvolací soud změnil v napadeném rozsahu rozsudek a žalobu zamítl.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal k odvolání prvního žalovaného podle § 212 a násl. občanského soudního řádu - zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen "o.s.ř." - odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu, když považoval prvního žalovaného za osobu oprávněnou napadnout zcelavýrok I. rozsudku, jímž sice se v jeho části ukládá povinnost druhému žalovanému, avšak bylo tím rozhodnuto zároveň o právu tohoto prvního žalovaného nadále držet doménové jméno (do jeho okruhu práv bylo zasaženo), a z obsahu jeho odvolání dovodil, že i tato část výroku je jím napadána. Dospěl pak k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.

Předně je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v potřebném rozsahu, ostatně žádný z účastníků tato zjištění, na něž se zde pro stručnost odkazuje, nenavrhoval doplnit a i odvolací soud je pro své rozhodnutí převzal a plně z nich vycházel. Pro ověření stavu věci a úplnosti učiněných zjištění, včetně vlastního jejich hodnocení, odvolací soud provedl dokazování čtením údajů z výpisu registrace doménového jména ibico.cz a úplného výpisu z obchodního rejstříku prvního žalovaného, dále výpisů z rejstříku ochranných známek žalobce a obsahem výtisku webových stránek domény prvního žalovaného mobility.cz s odkazy na další domény prezentace.cz (s nabídkou techniky a spotřebního materiálu pro zpracování dokumentů) a asus.as (s nabídkou počítačové techniky), a zjistil shodu zjištění a údajů se stavem, z něhož vycházel i soud prvního stupně, tj. že doménové jméno ibico.cz je v držení prvního žalovaného od 2.2.2001, že první žalovaný podniká mj. v činnosti koupě a prodej zboží, že předmětem ochrany ve prospěch žalobce v tuzemsku registrovaných ochranných známek kombinovaných je grafické ztvárnění označení ibico, přičemž známky jsou zapsány pro výrobky a služby tříd 7, 9, 14, 16, a dále nebylo spomínáno, že výrobky žalobce značky IBICO jsou na český trh dodávány. Z obsahu webových stránek mobility.cz pak plyne, že neobsahují odkaz na doménu ibico.cz, prodej kancelářské techniky nabízí první žalovaný na stránkách jiné domény.

Předmětem sporu je především požadavek žalobce na uložení povinnosti prvnímu žalovanému převést mu spomínané doménové jméno (a s tím související povinnost druhého žalovaného zaregistrovat žalobce jako jeho držitele). Byť bylo možno žádaného cíle dosáhnout jednodušeji formulovaným žalobním petitem, i žalobcem zde formulovaný požadavek nepřesahuje rámec práva, jež lze v tomto případě uplatnit. První žalovaný se mýlí v tom, pokud popírá zákonnost uložení povinnosti převést doménové jméno. Obecně je rozhodné, zda oprávněnému zákonná úprava umožňuje uplatnit nárok na odstranění závadného stavu (zde je takový nárok přiznán jak zákonem o ochranných známkách, resp. dnes zákonem o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, tak obchodním zákoníkem), je rozhodné, zda právo na odstranění závadného stavu, jenž je tvrzen jako důsledek zásahu do práv z ochranných známek a jednáním nekalé soutěže, vzniklo a trvá i v době rozhodnutí soudu, a je rozhodné, zda k odstranění závadného stavu dojde převodem doménového jména. Pokud je tedy v řízení prokázán závadný stav, založený registrací a případným užíváním doménového jména, je třeba posoudit, zda uplatněný požadavek (převod doménového jména na žalobce) je právě tím prostředkem, jímž bude závadný stav odstraněn. Pokud soud učiní závěr o tom, že nápravou závadného stavu, jenž zde je dán, může být právě žalobcem uplatněný převod doménového jména a že tento požadavek

nepřekračuje rámec práva na odstranění závadného stavu (tedy i souvisí s porušeným právem, s povahou zásahu do něho a není k nim zcela nepřiměřený), pak lze rušiteli práv povinnost doménové jméno převést na oprávněného uložit rozhodnutím soudu, a je tomu tak - jak shora uvedeno - na základě a v rozsahu zákona. K další námitce odvolatele k tzv. "silnějšímu" právu třetí osoby na převod domény (zde tuzemské společnosti IBICO) je třeba jen uvést, že takové údajné právo není pro rozhodnutí této věci nijak rozhodné a nelze k němu přihlížet, neboť soud posuzuje v tomto řízení výhradně nároky žalobce z těch právních titulů, jak byly v žalobě tvrzeny, nikoli případné nároky další osoby. To samozřejmě nevyklučuje, aby v případném sporu žalobci v jednom řízení úspěšnému bylo v pozici žalovaného uloženo v druhém řízení doménové jméno převést osobě třetí, nyní v postavení žalobce, která prokáže právo "silnější".

Shora uvedený nárok žalobce tvrdil především jako nárok vlastníka ochranných známek ibico. Podle § 8 zákona Č. 441/2001 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZOZ"), odst. 1, odst. 2 má vlastník ochranné známky výlučné právo ochrannou známkou ve spojení s výrobky, pro něž je zapsána, užívat, a nikdo další bez jeho souhlasu (vyjma tam uvedených případů) nesmí užívat v obchodním styku (jak demonstrativní výčet v odst. 3 uvedeného ustanovení) shodného označení pro výrobky, pro něž je známka zapsána, popř. užívat označení, u něhož z důvodu jeho shodnosti či podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků označených ochrannou známkou a označením existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou. Zde je podstatné, že žalobce netvrdil, že by šlo v případě jeho ochranných známek o známky s dobrým jménem dle písm. c/ odstavce 2 uvedeného ustanovení, pak je ale rozhodné, zda označení ibico bylo prvním žalovaným užíváno tak jak shora či nikoli. Nelze totiž akceptovat závěr soudu prvního stupně, že již samotná registrace označení, shodného s označením chráněným ochrannou známkou, je bez dalšího porušením práv z ochranných známek.

V dané věci je rozhodné, že označení ibico (v podobě dle kombinovaných ochranných známek) je pro žalobce formou ochranné známky chráněno (výlučně pro něho vyhrazeno) pro konkrétní okruh výrobků a služeb, a pak zásadně platí, že v jiných jim nepodobných (viz shora citovaný § 8 odst. 2 písm. b/ ZOZ) druzích výrobků a služeb lze označení ibico užívat bez toho, že by takový uživatel zasáhl do práv žalobce z ochranných známek. Žalobce netvrdil, jak již zdůrazněno, a proto ani neprokazoval, že by snad jeho ochranné známky získaly dobré jméno v ČR a bylo na místě jim poskytnout oproti uvedenému ochranu širší proti užití na jakémkoli výrobku či pro případ jakýchkoli služeb, za podmínek § 8 odst. 2 písm. c/ ZOZ. Pokud tedy první žalovaný si nechal pro sebe registrovat označení ibico v podobě doménového jména, pak jen samotnou touto registrací do práv žalobce z ochranné známky nezasáhl. Žalobce prokazoval užití označení ibico jako názvu domény, na níž je provozován prvním žalovaným internetový obchod s technikou pro zpracování dokumentů, pouze výtiskem stránky z domény mobility. cz ze dne 24.11.2004, jenž tuto informaci poskytuje. První žalovaný popíral, že by na stránkách ibico.cz prodával výrobky, pro něž jsou ochranné známky žalobce zapsány, a odvolací soud z provedených důkazů dospěl k závěru, že žalobce v tomto směru důkazní břemeno k tvrzení o obsahu stránek předmětné domény neunesl. Protože je nesporné, že doména ibico.cz nebyla provozována již od závěru r. 2003, údaj ze stránky vytištěné k 24.11.2004 je zcela mylný a ostatně ani sám není natolik určitý, aby bylo možno učinit závěr k vyvození odpovědnosti prvního žalovaného podle dříve platného znění § 8 odst. 4 a 5 ZOZ, dnes podle § 4 odst. 1 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Protože zde není důkaz o tom, co bylo obsahem stránek domény

ibico.cz, je třeba uzavřít, že nebylo prokázáno v řízení, že by první žalovaný zasáhl do práv žalobce z ochranných známek a soud prvního stupně pochybil, pokud dovedl, že žalobci z titulu vlastníka ochranných známek uplatněné nároky náleží.

Nároky žalobce tvrdil dále z titulu ochrany proti porušení zákazu jednání nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen "ObchZ"), tedy jako nároky podle § 53 ObchZ, a je třeba uvést, že první žalovaný - byť neporušil práva žalobce z ochranné známky - dopustil se vůči němu nekalé soutěže.

Nekalou soutěží dle § 44 odst. 1 ObchZ je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Obrana prvního žalovaného pak stojí především na tvrzení, že pro jeho jednání chybí splnění podmínky soutěžního vztahu, neboť žalobce je zahraničním výrobcem určitého zboží, to je však na český trh dodáváno třetími osobami a jen těm by proto mohla aktivní legitimace k vedení sporu svědčit, nikoli však žalobci.

Podle odvolacího soudu však soud prvního stupně nepochybil, pokud dovedl závěr, že první žalovaný jednal ve vztahu k žalobci nekalosoutěžně. Jestliže první žalovaný popíral s poukazem na to, že žalobce je zahraniční společnost a své výrobky v ČR umísťuje na trh prostřednictvím třetích osob (dovozců a prodejců), existenci soutěžního vztahu, pak - za stavu, kdy je nespomé, že jde u žalobce o výrobky kancelářské techniky ke zpracování dokumentů značky IBICO a že i první žalovaný obchoduje s výrobky kancelářské techniky ke zpracování dokumentů - tato obrana neobstojí. Soutěžní vztah mezi žalobcem a prvním žalovaným je zde dán střetem nabídky výrobků žalobce (přitom je nerozhodné, v jakém stupni prodejního řetězce se právě nacházejí) a výrobků téhož druhu nabízených prvním žalovaným na společném tuzemském trhu, a tedy jejich shodným soutěžním záměrem výrobky téhož druhu zde co nejvýhodněji prodat určitému okruhu možných zákazníků. Užití označení zaměnitelného s ochrannou známkou jiného soutěžitele k registraci domény spojené zde s užitím rozhodné části znění obchodní firmy tohoto jiného soutěžitele, pak je jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže a je objektivně způsobilé přivodit újmu žalobci jako tomuto dalšímu soutěžiteli, ale i jiným soutěžitelům, neboť první žalovaný si přisvojil neoprávněně určitou výhodu a v soutěži pro sebe výhodnější pozici, kterou by jinak neměl. Vzhledem k tomu, že označení doménového jména ibico.cz je způsobilé vyvolat mylnou domněnku, že doména náleží žalobci či jeho zástupci v ČR, dále klamnou představu o tom, že na stránkách jsou nabízeny výhradně výrobky značky IBICO, vede jednání prvního žalovaného rovněž k matení veřejnosti a je způsobilé tak i přivodit újmu spotřebitelům. Za užití označení a projev jednání nekalé soutěže je třeba považovat přitom již samotnou registraci označení prvním žalovaným (byť není spomé, že zde po určitou dobu šlo o označení domény s prezentací nabídky prvního žalovaného na webových stránkách). Z uvedeného plyne, že pokud pak první žalovaný si uvedené označení - aniž by pro toto označení mu svědčil jakýkoli právní důvod ---, registroval, vstoupil v soutěžní vztah se žalobcem, do jehož soutěžní pozice (dané mj. i možností snadného vyhledání jeho nabídky potenciálním zákazníkem na internetu, když tento zákazník bude při zadání předmětného doménového jména pravidelně očekávat otevření stránek s prezentací žalobce a/či jeho produkce) první žalovaný zasáhl a na jeho úkor získal svou soutěžní pozici v možnosti vlastní prezentace na internetu pod označením ibico, zahrnující i možnost jen držet registraci jména pro sebe. Přestože nejde ohledně prvního žalovaného o tzv. doménového spekulantu, je zcela jednoznačné, že označení bylo prvním žalovaným (jako podnikatelem v oblasti, v níž žalobce již léta podniká) zvoleno k registraci úmyslně a vedle jednání dle § 44 odst. 1 ObchZ a

naplnění skutkové podstaty vyvolání nebezpečí záměny dle § 47 písm. aj, bl ObchZ, jak popsáno shora, jde tak z jeho strany i o parazitní soutěž dle § 48 ObchZ.

Uvedený stav vzniklý nekalou soutěží prvního žalovaného je stavem závadným a v důsledku pokračujícího držení doménového jména prvním žalovaným stavem stále trvajícím. Jeho nápravou může být v daném případě jen převod spomého doménového jména na žalobce a pokud tedy žalobce uplatnil podle § 53 ObchZ takový nárok v žalobním návrhu a tento návrh je odpovídající zákonnému nároku žalobce na odstranění závadného stavu, pak bylo třeba mu vyhovět. Pokud i soud prvního stupně žalobě v tomto rozsahu vyhověl, je jeho rozhodnutí věcně správné a bylo proto podle § 219 o.s.ř. potvrzeno. Tento závěr dopadá i na povinnost, ukládanou druhému žalovanému jen proto, že podle platných pravidel registrace doménových jmen, jež jsou součástí smlouvy uzavřené mezi prvním žalovaným a druhým žalovaným, je - jak plyne i z jeho postavení - oprávněn vlastní změnu v osobě držitele domény technicky provést a zajistit.

Předmětem odvolacího řízení je dále žalobcem proti prvnímu žalovanému uplatněný a soudem prvního stupně přiznaný nárok na poskytnutí zadostiučinění v penězích. V tomto směru je třeba poukázat na závěr shora uvedený o tom, že žaloba z titulu ochrany práv vlastníka ochranných známek důvodně podána nebyla a nárok žalobce je třeba proto posoudit výhradně podle § 53 ObchZ, dále je podstatné, že žalobce neprokázal v řízení, co bylo obsahem webových stránek v doméně ibico.cz před jejím vyřazením z provozu. Odvolací soud proto může jen zdůraznit, že zatímco k závěru, že jde o jednání nekalé soutěže (tak jak o tom shora), postačuje způsobilost hodnoceného jednání přivodit újmu jiným soutěžitelům a spotřebitelům (viz § 44 odst. 1 ObchZ), předpokladem úspěšného uplatnění a přiznání nároku na zadostiučinění soudem je vznik nemateriální újmy. Žalobce vznik takové újmy sice tvrdil při projednání věci před soudem prvního stupně, avšak zůstal pouze v rovině obecného tvrzení a argumentů o délce trvání zásahu a omezení svých možností prezentovat se na internetu právě v doméně, jejímž držitelem byl první žalovaný. Vzniklý závadný stav, jak byl shora i konstatován, však pro rozhodnutí o zadostiučinění sám o sobě nepostačuje. Existence určité nemateriální újmy žalobce prokázána nijak v celém řízení nebyla, rovněž ani přibližný její rozsah a nejsou zde tedy ani žádná hlediska, z nichž by soud ve své úvaze o přiměřeném zadostiučinění mohl vycházet. Takovým hlediskem nemůže být sama o sobě jen délka držení domény prvním žalovaným, ani částka, kterou první žalovaný žádal uhradit za převod domény (jež mu měla dle jeho tvrzení jen nahradit s tím vzniklé náklady). Nelze jinak než uzavřít, že žalobce tvrzený vznik imateriální újmy, jež by měla být hrazena požadovaným zadostiučiněním, neprokázal a soud prvního stupně pochybil, pokud za tohoto stavu žalobě v daném rozsahu vyhověl. Odvolací soud proto v tomto rozsahu rozsudek podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil a žalobu zamítl.

Vzhledem ke změně rozsudku rozhodoval odvolací soud nově i o nákladech řízení (§ 224 odst. 2 o.s.ř.) a s přihlédnutím k výsledku řízení (§ 142 odst. 1, 2 o.s.ř.), skutečnosti, že ve vztahu žalobce a druhého žalovaného se žalobce vzdal náhrady nákladů, rozhodlo nich stejně jako o nákladech odvolacího řízení s použitím § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a 2 o.s.ř. tak, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.

Při studiu rozhodnutí je třeba mít na zřeteli fakt, že rozhodnutí obsahuje nejen vlastní výrok soudu a jeho odůvodnění, ale i shrnutí tvrzení jednotlivých stran, přičemž některými tvrzeními se soud v rozhodnutí vůbec nemusel zabývat (např. při vydání předběžného opatření) a tato tvrzení tak představují pouze právní názor příslušné strany a nikoliv závěr

soudu.

Rozhodnutí soudu nelze automaticky aplikovat na jiné případy (byť skutkově podobné) a sdružení CZ.NIC doporučuje konkrétní případ konzultovat s odborníky na doménová jména a právníky.